



STORMALONG OG HAVUHYRET KRAKEN

Sømænd, der sejlede over Nordatlanten, var opskræmte over historierne om et kæmpemæssigt havuhyre, man kaldte Kraken. Blandt de heldige, der havde overlevet mødet med uhyret, var en amerikansk kaptajn - Alfred Bulltop Stormalong.

Kaptajn Stormalong havde besluttet sig.

"Jeg holder op med at sejle!" erklærede han.

Og han havde også i sin lange karriere sejlet rundt om jorden og tilbage igen, og det var på høje tid at få et hvil. Men da han blev spurgt, om han ville være kaptajn på et splinternyt skib ved navn Tuscarora, kunne han alligevel ikke sige nej. Hans første skæbnesvangre rejse om bord på Tuscarora gik til Sverige. Her skulle han hente en last af saltede fisk.

Stormalong planlagde ruten omhyggeligt. Han besluttede at sejle igennem Kattegat. Hans mandskab blev langt fra lykkelige, da de hørte denne nyhed.

"Men kaptajn!" sagde en sømand, "det er der, Kraken bor."

Kraken var det mest frygtede af alle havuhyrer, et onskabsfuldt væsen med en blækspruttes krop og med lange bugtende fangarme. Mange skibe og mange besætninger var blevet trukket ned under vandet af Kraken og druknet.

Men Stormalong sagde til sit mandskab: "Kraken skræmmer mig ikke. Jeg har set det, der var langt værre, kan jeg forsikre jer." Og så satte han kurs mod Stockholm. Først gik alting godt. Men da skibet sejlede ind i Kattegat blev sømændene værste frygt til virkelighed. Havet begyndte at hvirvle rundt og skumme. Store hvirvelstrømme åbnede sorte huller foran skibet og truede med at suge det ned i de mørke dybder. Sømændene gemte sig under dæk og rystede af skræk.

"Det er Kraken!" jamrede de, "nu drukner vi alle."

Men kaptajn Stormalong var ikke overvundet endnu. Han holdt hænderne fast på roret og brød sin hjerne.

"Alle mand på dæk!" råbte han, da han fik en idé. "Hejs alle sejl!"

Sømændene gik i gang. Tuscarora skød igennem vandet, og ved et pludseligt vindstød løftede skibet sig op i luften og sejlede lige hen over Krakens hoved. Tidligt næste morgen nåede skibet havnen i Stockholm i god behold. Sømændene tilbragte en glad aften i byen og pralede af, hvordan de modigt havde narret søuhyret. Men kaptajn Stormalong var klog og beholdt sine tanker for sig selv.

Næste dag fik kaptajnen og besætningen deres last af saltede fisk ombord. Og snart efter sejlede de endnu engang ind i Kattegat.

Det varede ikke længe, før uhyret igen løftede sit hæsle hoved op af vandet. Havet hvirvlede og brølede, og skibet blev kastet frem og tilbage. Kaptajn Stor-

malong holdt fast om roret og gjorde klar til at følge den samme plan som før. Men netop da begyndte vinden at lægge sig. Snart var det helt vindstille. Skibet lå hjælpeløst inden for Krakens rækkevidde.

Stormalong måtte tænke hurtigt. Han bebrejdede sig selv for at have bragt sit skib og sit mandskab i en sådan fare. Han stirrede ud over havet og gennemgik sine søkort. Der var kun en ting at gøre.

"Bring mig skibets største harpun!" sagde han til førstestyrmanden.

Stormalong gjorde klar til at skyde. Han ventede med øjnene fæstnet på havet forude.

Og pludseligt løftede uhyret sit frygtelige hoved op over bølgerne. Den stirrede direkte på Stormalong.

Stormalong skød. Harpunen fløj igennem luften og gik igennem Krakens hals. Uhyret slog ud med sine fangarme og vred sig i smerte. I et desperat dyk plaskede den tilbage ned i vandet og ind under skibet. Det var lige akkurat, at mandskabet kunne holde skibet på ret køl, da de døende uhyre kastede sig frem og tilbage. Endelig sank Kraken ned i dybderne og var død.

Der kom vind igen, og Tuscaroras sejl begyndte at blafre. Sømændene jublede.

"Vi er frelst, vi er frelst!" sang de.

Og sådan gik det til, at Stormalong dræbte uhyret og reddede dem alle, selvom det var på et hængende hår.

Fra Drager og monstre - folkeeventyr fra hele verden af Anita Ganeri